

เงินในมือมีค่าน้อยลงทุกวัน

ช่วงสงกรานต์ ผมและเพื่อน สส.กรุงเทพฯ

ได้ร่วมแรงร่วมใจกันไปร่วมงานตามหมู่บ้านและชุมชนต่างๆ ในเขตพื้นที่ของเราจนเปียกกันไปหมด เราประเมินคร่าวๆ ว่า เราน่าจะได้รตน้ำขอพรจากผู้ใหญ่ในเขตของเราได้ประมาณ 2,000 ท่าน เรียกว่ารับพรมาเพียงพอต่อการทำงานไปอีกทั้งปี ช่วงนี้เราจึงหาโอกาสไปเปิดหูเปิดตากัน นอกเขตพื้นที่บ้าง ส่วนตัวผมเอง นอกจากได้ไปร่วมกิจกรรมหาเสียงการเลือกตั้งท้องถิ่นต่างๆ แล้ว ที่พรรคเราก็มีการจัดโครงการ "ฝึกงาน นักศึกษาวิชาชีพปรีดย" ซึ่งเราจัดมาวันนี้เป็น

วันที่ 4 นักศึกษาจะมีโอกาสในการพูดคุยกับผู้ใหญ่ของพรรคเช่น คุณอภิสิทธิ์ หรือคุณชวนแล้ว ก็จะมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับ สส.ใหม่ เช่น คุณบุญยอด สุขถิ่นไทย และคุณอรรถวิชัย สุวรรณภักดี ด้วย นอกจากนั้นเราจะให้นักศึกษาได้ไปเรียนรู้เกี่ยวกับเมืองไทยของเราในพื้นที่ต่างๆ ด้วย

ผมเลยได้มีโอกาสไปร่วมกิจกรรมกับพวกเขาที่หมู่บ้านดอนแดงใหญ่ อ.ม่วงสามสิบ จ.อุบลราชธานี นักศึกษาเราไปพักอยู่กับชาวบ้าน 3 วัน แต่ผมมีโอกาสตามไปได้เพียงแค 1 คืน นอกจากความสุขที่ได้รับจากการถูกปลุกโดยเสียงไก่ขันแล้ว ผมยังได้ความรู้ข้อมูล และปัญหาของชาวบ้านมาเป็นข้อคิดอีกมากมาย

สิ่งหนึ่งที่ได้รับการยืนยันคือ ชาวภาคอีสานที่มีศักยภาพปลูกข้าวได้แค่ขวานปี ไม่ได้รับประโยชน์อะไรเลยจากราคาข้าวที่สูงขึ้นตั้งแต่ต้นปี ข้าวทั้งหมดขายไปตั้งแต่ปลายปีที่แล้ว และกำลังมีความกังวลว่า นาที่ลงในไม่นานนี้จะได้ราคาเท่ากับราคาปัจจุบันหรือไม่ เพราะที่แน่นอนคือ ต้นทุนการผลิตได้เพิ่มขึ้นไปรอแล้ว ถ้าถามชาวบ้านว่า เขาต้องการความช่วยเหลืออะไรมากที่สุด คำตอบจะกลับมามีเป็นรูปธรรมและมีระบบอย่างน่าทึ่ง พื้นที่นี้หน้าเจ็บใจครับ เพราะมีแหล่งน้ำธรรมชาติและอยู่ห่างเพียง 3 กิโลเมตร แต่ด้วยระบบชลประทานที่ขาดการพัฒนาพื้นที่เกษตรในละแวกนี้ บางครั้งมีทั้งน้ำท่วม และแล้งในเวลาเดียวกัน

ชาวบ้านนั่งอธิบายให้ผมฟังจนถึงเที่ยงคืน (ภายใต้หลอดไฟดวงเดียวที่พวกเขาว่า 10 คน ร่วมอาศัยความสว่าง) ชาวบ้านยืนยันกับผมว่าเพียงงบ 12 ล้านบาทเพื่อขุดคลองไส้ไก่ สามารถเพิ่มพื้นที่นาให้กับเขาได้ถึง 1,000 ไร่ และเมื่อมีระบบน้ำ สิ่งก็ตามมาก็คือ ต้นทุนค่าแรงที่ลดลง เพราะไม่ต้องแย่งกันจ้างแรงงานเมื่อมีฝน

พอผมกลับมากกรุงเทพฯ ก็มาพบกับมติ ครม.เพิ่มราคาน้ำตาลทรายก็โลกร่มละ 5 บาท ซึ่งถึงแม้ว่าจะช่วยชาวไร่ได้อย่างดีโดยตรง แต่ก็ยังมีผลต่อค่าครองชีพของผู้บริโภคที่สูงขึ้นอย่างน่าตกใจด้วย

อุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลมีกฎหมายรองรับการแบ่งรายได้ระหว่างพ่อค้าและเกษตรกรอย่างตายตัว โดยที่รายได้ทั้งหมดมีสูตรแบ่งกัน 70:30

ระหว่างชาวไร่กับโรงงานน้ำตาล ทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่า

ทำไมรัฐไม่สามารถจัดแบ่งผลประโยชน์ระหว่างชวานากับโรงสีได้ในรูปแบบเดียวกัน สส.ไตรรงค์ สุวรรณคีรี รว.เกษตรฯ (เงา) ได้แนะนำให้ผมปรึกษาผู้เชี่ยวชาญคือ สส.นพ.ปรีชา มุสิกกุล (กำแพงเพชร) โดยสรุป ผมได้รับคำอธิบายว่า

เงื่อนไขสำคัญคือความสามารถในการรวมตัวของชาวไร่อ้อยในรูปแบบที่ชวานายังไม่สามารถที่จะทำได้

และรัฐบาลประชาธิปไตยเคยพยายามผลักดันเรื่องนี้ แต่เรื่องได้ตกไปเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล

ยิ่งเมื่อวานนี้ผมเห็นรายงานข่าวว่า ชวานากาฬสินธุ์ถูกโรงสีกดราคาข้าวหอมมะลิเหลือ 7,000 บาท ทั้งๆ ที่ราคากลางอยู่ที่ 17,000 บาท แท้จริงเป็นอย่างไร เพื่อความยุติธรรมต้องบอกว่าไม่ทราบ

แต่รัฐบาลมีหน้าที่ที่จะต้องจัดระบบไม่ให้เกิดการเอาเปรียบแบบนี้เกิดขึ้นได้

จากนั้นก็มาสู่มติ ครม.อีกเรื่องที่เกี่ยวข้องคือ การตัดสินใจ (อีกรอบ) ที่จะนำข้าวในโครงการจำนำข้าวที่อยู่ในมือรัฐบาล 2.1 ล้านตัน มาบรรจุลงขายในราคาต่ำกว่าราคากลาง ทาง ครม.เงา ได้เคยนำเสนอข้อคิดเห็นในเรื่องนี้มาแต่แรกว่า

เรามองว่ารัฐบาลควรนำข้าวส่วนนี้ขายในราคาตลาดเพื่อนำกำไรมาลดต้นทุนให้กับชวานา (เช่น ลดค่าปุ๋ย)

เพราะต้องยอมรับว่าเดิมที่ข้าวนี้ก็คือ ข้าวที่ชวานาได้ปลูกและนำมาจำนำกับรัฐบาลนั่นเอง

รัฐก็รับรู้อยู่แล้วว่าประโยชน์ที่จะได้รับจากข้าวราคาถูกนั้น รัฐไม่สามารถควบคุมได้ว่าจะตกอยู่ในมือใคร

ส่วนผู้ที่ยากไร้และเดือดร้อนจริง

ถ้ามีการออกคูปองอาหารก็จะตรงเป้าและสิ้นเปลืองน้อยกว่า นอกจากนั้น

หนึ่งในสาเหตุที่ราคาข้าวปรับลดลงก็เพราะผลทางจิตวิทยาของการเพิ่มอุปทานข้าวราคาถูกในท้องตลาด ซึ่งทำให้ชวานาปลูกนาปรัง ซึ่งอยู่ในช่วงการเก็บเกี่ยวเสียโอกาสที่อยู่แค่เอื้อมไปโดยไม่จำเป็น

พูดถึงเรื่องผู้ยากไร้

หาเข้ากินค่าที่กำลังบ่าหนักจากภาวะค่าครองชีพสูงขึ้น ก็ทำให้เราต้องพูดกันถึงผู้ใช้แรงงาน

ผมและพรรคประชาธิปไตยได้พยายามผลักดันเรื่องนี้มาตลอดสองปีที่ผ่านมา การเพิ่มค่าแรง 2-11 บาทเทียวนี่ถือว่าเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นต่ำจริงๆ

เมื่อเทียบกับอัตราเงินเฟ้อที่ 6% ต่อปี และราคาสินค้าที่จำเป็นก็เพิ่มสูงขึ้น

ในอัตราสูงกว่านั้นอีกมาก

สถานะเงินเฟ้อเป็นสถานะเศรษฐกิจที่น่าหนักใจมากที่สุดของพวกเขา ฝ่ายการเมือง และที่ผมเป็นห่วงคือ แนวคิดของรัฐบาลที่คิดว่า แก้ปัญหาเงินเฟ้อได้ด้วยเงิน

อย่างเดียว การเพิ่มค่าแรง 5% กว่า ไม่ได้

ทำให้ผู้ใช้แรงงานรวยขึ้น แต่เพียงเพื่อรักษา

ไม่ให้จมนลงมากเกินไป วิธีเดียวที่จะทำให้คนไทยรวยขึ้นได้คือ

การเพิ่มการผลิตและมูลค่าสินค้า

ที่ผลิตออกมา

และเมื่อกำลังการผลิตภาคอุตสาหกรรมถูกนำมาใช้เกือบเต็มที่แล้ว ก็หมายถึงการลงทุน เงินอยู่ในมือมีค่าน้อยลงทุกวัน

นำไปลงทุนเพื่อประโยชน์ของประเทศในอนาคตดีกว่าครับ

